

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: **D. D. D.**, nar. xx. x. xxxx, st. příslušnost Vietnamská socialistická republika, pobytem v ČR P.
*zastoupen Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem
se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,*

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 11. 2020, č. j. MV-172732-4/SO-2020,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 24. 11. 2020, č. j. MV-172732-4/SO-2020, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 12 228 Kč, k rukám zástupce žalobce Mgr. Vratislava Polky, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 24. 11. 2020, č. j. MV-172732-4/SO-2020, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva

vnitřní, odbor azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán I. stupně“), ze dne 30. 7. 2020, č. j. OAM-2591-8/DP-2020 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), jímž byla podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žalobcová žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání (osoba samostatně výdělečně činná) podaná dle § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť nebyly splněny podmínky pro jeho vydání.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítal, že napadené rozhodnutí žalované odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též „správní řád“) a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména s § 89 odst. 2 správního řádu. Správní orgán rovněž opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Stejně tak byl porušen § 2 odst. 3 a 4 správního řádu upravující podmínky pro výkon činnosti správních orgánů.
3. Nesouhlas vyjádřil žalobce se závěrem, že v jeho případě nebyly splněny podmínky pro vydání povolení k pobytu. Argumentace správního orgánu, že žalobce nedoložil k žádosti doklady prokazující své příjmy, nemá oporu ve správním spisu. Ze správního spisu naopak vyplývá, že žalobce všechny náležitosti vyžadované zákonem doložil. Žalobce podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu spolu s podklady dne 4. 2. 2020 a správní orgán mohl v zákonem stanovené 60denní lhůtě rozhodnout. Nelze klást k tíži žalobce, že správní orgán nerespektoval uvedenou lhůtu a k žalobcovým podkladům nepřihlédl, odmítl je věcně posoudit a požádal o doložení dokladů za nové daňové období, a to v době, kdy žalobce těmito doklady ještě nemohl disponovat. V den podání žádosti bylo posledním daňovým přiznáním, které podával, to za rok 2018. Výzvou k odstranění vad žádosti k doložení dokladů si správní orgán nezákonně prodloužil lhůtu stanovenou mu zákonem k rozhodnutí o dalších 75 dnů. Tímto postupem správní orgán odmítl ve věci rozhodnout v době, kdy žalobce splnil veškeré podmínky pro udělení pobytového oprávnění. Zákon neumožňuje správnímu orgánu, aby neposoudil doklady o příjmu z podnikání z důvodu, že se blíží nové daňové období. Postup správního orgánu byl nezákonný a vedl k poškození žalobce.
4. Žalobce dále namítal, že nebyl řádně vyrozuměn o právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Výzva, která byla žalobci zaslána v červnu 2020, žádné poučení o možnosti seznámit se s obsahem správního spisu neobsahovala. Porušením § 36 odst. 3 správního řádu došlo k odepření žalobcovy esenciálního procesního práva, a proto jsou obě rozhodnutí správních orgánů nezákonná.
5. V další námitce žalobce uvedl, že rozhodnutí je nepřiměřené a formalistické. Jedná se o řízení, ve kterém se rozhoduje o prodloužení již existujícího pobytu, žalobce tedy na území již pobývá a podniká. Na území žije již od roku 2004, má zde manželku a dvě děti. Správní orgán byl povinen otázku přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce zkoumat, avšak neučinil tak. Ačkoli jsou vazby žalobce na území ČR velmi silné, správní orgán vše odmítl strohým konstatováním, že si žalobce za vše může sám a ani délka pobytu na území není důvodem pro odhlédnutí od naplnění důvodů pro neprodloužení pobytu. Takové odůvodnění je však nedostatečné. Správní orgán se nevypořádal s rodinnými vazbami a podnikáním, což jsou dva základní aspekty, kterými se měl správní orgán zabývat. Rozhodnutí je tedy nepřiměřené a rovněž v otázce

přiměřenosti dopadů rozhodnutí je nepřezkoumatelné.

6. Závěrem žalobce poukázal na skutečnost, že ke svému odvolání nakonec doložil nové aktuální doklady o svých příjmech, čímž odstranil vadu, která mu byla správním orgánem I. stupně vyčítána, avšak žalovaná k tomu ve svém rozhodnutí nepřihlédla.

Vyjádření žalované k žalobě

7. Žalovaná ve svém vyjádření trvala na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a žalobcovy námitky odmítla jako nedůvodné. K námitce porušení § 68 odst. 3, § 89 odst. 2, § 3 a § 2 odst. 3 a 4 správního řádu žalovaná poukázala na to, že se nejedná s ohledem na prostý výčet těchto ustanovení o řádně formulované žalobní body, které by ve světle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2016, č. j. 1 Azs 240/2015-35, umožňovaly soudní přezkum napadeného rozhodnutí.
8. Ve vztahu k námitce, že bylo porušeno právo žalobce seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, uvedla žalovaná, že v rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo na str. 8 uvedeno, že právo na seznámení se s podklady bylo s ohledem na celosvětovou pandemii zachováno, neboť žalobce byl s podklady pro vydání rozhodnutí seznámen písemnou formou. Rovněž ani námitka nepřiměřenosti a formalistického pojetí rozhodnutí není dle žalované důvodná. Žalovaná navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

Posouzení věci krajským soudem

9. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
10. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
11. Žaloba je důvodná.
12. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná s platností od 1. 3. 2016 do 28. 2. 2020. Dne 4. 2. 2020 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti povolení uvedeného pobytu. Ke své žádosti žalobce mimo jiné připojil jako přílohu potvrzení Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 23. 1. 2020 o neexistenci daňových nedoplatků, potvrzení Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 23. 1. 2020 o neexistenci nedoplatků na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, potvrzení Celního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 27. 1. 2020 o neexistenci nedoplatků evidovaných u Celní správy České republiky, doklad o svém zdravotním pojištění, doklad o zajištění ubytování ze dne 21. 1. 2020, platební výměr ze dne 1. 4. 2019 na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2018, vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2018 a přehled pohledávek k 27. 1. 2020 vydaný Pražskou správou sociálního zabezpečení. Ve vztahu k jeho manželce paní T. T. P. žalobce dále předložil její platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2018, vyúčtování záloh na pojistné na

důchodové pojištění za rok 2018 a přehled pohledávek k 27. 1. 2020 vydaný Pražskou správou sociálního zabezpečení.

13. Správní orgán I. stupně zaslal žalobci výzvu ze dne 25. 2. 2020, ve které žalobce vyzval k odstranění vad jeho žádosti, konkrétně k doložení aktuálního dokladu prokazujícího, že úhrnný měsíční příjem žalobce a společně s ním posuzovaných osob odpovídá podmínkám uvedeným v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. K předložení příslušných dokladů byla stanovena lhůta 75 dnů ode dne doručení výzvy. Na straně 2 této výzvy pak správní orgán I. stupně uvedl, že může jít např. o platební výměr na daň z příjmů za předchozí období (rok 2018), přičemž za totéž období je nutno předložit i doklad z Pražské správy sociálního zabezpečení o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti.
14. Na základě výzvy žalobce předložil správnímu orgánu nájemní smlouvu ze dne 3. 3. 2020, čestné prohlášení dcer žalobce, že nejsou společně posuzovanými osobami, a čestné prohlášení žalobce, že není společně posuzovanou osobou společně se svými dcerami.
15. Ve správním spisu je dále založena výzva správního orgánu I. stupně ze dne 11. 6. 2020 obsahující výzvu žalobce ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí, ve které bylo uvedeno: „*S ohledem na trvající bezpečnostní opatření v souvislosti s COVID-19 a podle krizového opatření Vlády České republiky (usnesení vlády č. 217/2020) je omezen přístup veřejnosti na pracoviště správního orgánu, a to pouze pro neodkladné záležitosti, proto správní orgán sděluje, že bude vycházet z následujících podkladů: žádost o prodloužení povolení k pobytu, platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2018, vyúčtování okresní správy sociálního zabezpečení o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti za rok 2018 a nájemní smlouva o zajištění ubytování.*“ Výzva obsahuje poučení žalobce, že žalobce může své případné vyjádření k uvedeným podkladům zaslat správnímu orgánu I. stupně poštou nebo elektronicky. K podkladům pro vydání rozhodnutí se žalobce nijak nevyjádřil.
16. Dne 30. 7. 2020 pod č. j. OAM-02591-8/DP-2020 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým žalobcovu žádost zamítl a platnost povolení k dlouhodobému pobytu dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců neprodloužil, neboť nebyly splněny podmínky pro jeho vydání. Své rozhodnutí správní odůvodnil zejména tím, že žalobce ani přes výzvu nepředložil požadované aktuální doklady o zajištění finančních prostředků, které jsou vyžadovány v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
17. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání, ke kterému přiložil platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za rok 2019, vyúčtování záloh za pojistné na důchodové pojištění za rok 2019 ze dne 17. 8. 2020, potvrzení celního úřadu o bezdlužnosti ze dne 18. 8. 2020, potvrzení finančního úřadu o bezdlužnosti ze dne 26. 8. 2020, potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o bezdlužnosti ze dne 24. 8. 2020 a doklad o zdravotním pojištění na období od 1. 4. 2020 do 31. 3. 2022.
18. Žalobcovu odvolání bylo žalobou napadeným rozhodnutím žalované ze dne 24. 11. 2020, č. j. MV-172732-4/SO-2020, zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno. Žalovaná shodně se správním orgánem I. stupně dospěla k závěru, že z žalobcem předloženého platebního výměru na daň z příjmů za rok 2018 a z vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2018 nelze vypočítat výši aktuálního příjmu žalobce za rok 2019. Správní orgán I. stupně tedy dle žalované postupoval správně, pokud

žalobce vyzval k doložení aktuální dokladů. Jako nedůvodnou žalovaná rovněž vyhodnotila odvolací námitku týkající se porušení § 36 odst. 3 správního řádu upravující právo účastníka řízení vyjádřit se před rozhodnutím věci s podklady pro vydání rozhodnutí založenými ve správním spisu, jelikož žalobce byl výzvou ze dne 11. 6. 2020 řádně poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí a rovněž byl seznámen s listinami, ze kterých bude správní orgán při rozhodnutí vycházet. Žalovaná stejně jako správní orgán rozhodující v první stupni shledala, že rozhodnutí o neprodloužení povolení k pobytu může mít dopad do soukromého a rodinného života žalobce, avšak není nepřiměřené. K podkladům přiloženým k odvolání žalovaná s ohledem na zásadu koncentrace řízení ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu nepřihlédla, jelikož je zřejmé, že žalobce těmito podklady disponoval již před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a nic mu tedy nebránilo tyto podklady předložit již správnímu orgánu I. stupně.

19. Krajský soud při posouzení věci vycházel z následujících zákonných ustanovení.
20. Podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobyt cizinců platí: *„Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.“*
21. Podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců platí: *„K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu; za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu rodiny; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu člena rodiny, je povinen na požádání předložit též jeho prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti.“*
22. Krajský soud se nejprve zabýval žalobní námitkou, ve které žalobce tvrdil, že správní orgán při posuzování žádosti žalobce dospěl k nesprávnému závěru, že nebyly splněny podmínky pro vydání povolení k pobytu. Žalobce se domnívá, že správnímu orgánu doložil všechny zákonem stanovené náležitosti, včetně dokladů prokazujících jeho příjem ve smyslu zákona o pobytu cizinců. Z výše nastíněného shrnutí obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce za účelem splnění požadavků stanovených v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců (tj. za účelem doložení dostatečné výše měsíčního příjmu), ve vztahu ke své osobě správnímu orgánu I. stupně spolu s žádostí o prodloužení doby platnosti povolení k pobytu předložil potvrzení finančního úřadu ze dne 23. 1. 2020 o neexistenci daňových nedoplatků, potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení ze dne

23. 1. 2020 o neexistenci nedoplatků na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, potvrzení celního úřadu ze dne 27. 1. 2020 o neexistenci nedoplatků evidovaných u Celní správy České republiky, doklad o svém zdravotním pojištění, doklad o zajištění ubytování ze dne 21. 1. 2020, platební výměr ze dne 1. 4. 2019 na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2018, vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2018 a přehled pohledávek k 27. 1. 2020 vydaný Pražskou správou sociálního zabezpečení obsahující rovněž přehled předpisů a plateb v roce 2019 a 2020. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, že správní orgán nepovažoval žalobcem předložený platební výměr ze dne 1. 4. 2019 na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2018 za dostatečně aktuální s ohledem na zásadu, že správní orgán v době vydání rozhodnutí vychází z aktuálního stavu věci, a proto žalobcově žádosti nevyhověl, když žalobce ani přes výzvu dodatečně aktuální doklad o příjmu nepředložil.
23. Z výzvy správního orgánu I. stupně ze dne 25. 2. 2020, ve které byl žalobce vyzván k doložení aktuálního dokladu prokazujícího, že úhrnný měsíční příjem žalobce a společně s ním posuzovaných osob odpovídá podmínkám uvedeným v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, správní orgán na str. 2 výzvy uvedl, že takovým dokladem, pokud jde o cizince majícího příjmy z podnikání, může být „*originál či ověřená kopie platebního výměru na daň z příjmů za předchozí zdaňovací období (2018)*“ či stejnopis platebního výměru, přičemž současně je nutné doložit doklad Okresní (Pražské) správy sociálního zabezpečení a výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti za příslušné zdaňovací období a případně doklad o výši zaplaceného pojistného na všeobecném zdravotním pojištění. Z uvedeného je zřejmé, že správní orgán žalobce vyzval mimo jiné k předložení originálu či ověřené kopie platebního výměru na daň z příjmů za zdaňovací období roku 2018. Tento platební výměr však žalobce správnímu orgánu již předložil spolu se žádostí o prodloužení povolení k pobytu, a správní orgán jej měl tedy od té doby jakožto podklad pro vydání rozhodnutí k dispozici (což ostatně vyplývá i z výzvy správního orgánu ze dne 11. 6. 2020 učiněné dle § 36 odst. 3 správního řádu). Žalobce podal žádost o prodloužení povolení k pobytu dne 4. 2. 2020, tedy v době, kdy ještě nebyl povinen mít splněnou povinnost podat daňové přiznání k dani z příjmu fyzických osob za rok 2019, resp. nemohl mít k dispozici platební výměr na tuto daň za předcházející zdaňovací období (tj. za rok 2019). V době podání žádosti měl tedy žalobce k dispozici pouze platební výměr na daň z příjmu za zdaňovací období roku 2018, o kterém se domníval, že je aktuální. Pokud byl správní orgán opačného názoru, a měl za to, že je namíste s ohledem na skutečnost, že při posuzování věci má vycházet ze stavu v době vydání rozhodnutí aktuálního, v daném případě mít k dispozici aktuálnější doklad o příjmu (tj. platební výměr za zdaňovací období přímo předcházejícímu datu podání žádosti), měl k doložení takového dokladu žalobce vyzvat. To však neučinil, jelikož z výše citované výzvy ze dne 25. 2. 2020 je zřejmé, že správní orgán žalobce vyzval, aby doložil příslušné doklady vztahující se k roku 2018 a nikoli k roku 2019, přičemž doklady vztahující se k roku 2018 již měl ve správním spisu. Dle názoru krajského soudu tedy správní orgán I. stupně žalobci zaslal nesprávnou výzvu k odstranění vad, čímž sám pochybil. Ze zaslané výzvy tak, jak je koncipovaná, nemohl žalobce žádným způsobem seznat, že má správnímu orgánu předložit podklady za zdaňovací období roku 2019, a naopak mohl nabýt přesvědčení, že k prokázání potřebného měsíčního příjmu ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců doložil podklady dostačující, neboť již spolu se žádostí předložil dokumenty za rok 2018, k jejich předložení jej správní orgán i následně vyzval. Tato pomyslná dobrá víra žalobce, že správnímu orgánu I. stupně předložil vše, co

po něm bylo žádáno, byla navíc potvrzena právě výzvou k seznámení se s podklady rozhodnutí, v níž správní orgán I. stupně popsal, že bude vycházet právě z dokladů vztahujících se k roku 2018, obsah výzvy k seznámení se s podklady rozhodnutí tedy „lícoval“ s výzvou k odstranění vad žádosti, a žalobce tedy nemohl očekávat, že by právě z důvodu nepředložení listin vztahujících se k roku 2019 měla být jeho žádost zamítnuta.

24. Žalobce se tak o tom, že listiny, které předložil za účelem prokázání příjmu ve smyslu citovaného ustanovení, nedokládají jeho aktuální příjem a jsou nedostatečné, dozvěděl až z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Na tuto skutečnost následně ihned reagoval ve svém odvolání proti tomuto rozhodnutí, ke kterému ohledně prokázání příjmu přiložil i platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za rok 2019 ze dne 1. 4. 2020 (který ale získal dne 24. 8. 2020, jak plyne z jím rovněž předloženého úředního záznamu správce daně o nahlédnutí do spisu), vyúčtování záloh za pojistné na důchodové pojištění za rok 2019 ze dne 17. 8. 2020, potvrzení celního úřadu o neexistenci nedoplatků u Celní správy ČR ze dne 18. 8. 2020, potvrzení finančního úřadu o neexistenci daňových nedoplatků ze dne 26. 8. 2020 a potvrzení o stavu nedoplatků na pojistném na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku nezaměstnanosti ze dne 24. 8. 2020. Z datace uvedených listin je přitom zřejmé, že tyto byly vydány až po datu vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně (vydáno dne 30. 7. 2020), a proto soud nesouhlasí s argumentací žalované, že nemohla k těmto listinám a skutečnostem v nich uvedeným s ohledem na zásadu koncentrace řízení ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu přihlížet, neboť je žalobce mohl předložit již v řízení před správním orgánem I. stupně. Současně soud zdůrazňuje, že zásada koncentrace správního řízení upravená § 82 odst. 4 správního řádu nemůže být v projednávané věci uplatňována bez náležitého poučení; toho se však žalobci nedostalo, když byl vyzván k odstranění vad své žádosti tak, aby předložil mj. i platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za rok 2018. Za takové situace platí, že i kdyby žalobce skutečně disponoval platebním výměrem za rok 2019 již dne 1. 4. 2020, kdy byl vydán, nemohly by mu jeho nepředložení správní orgány v důsledku nesprávné výzvy správního orgánu I. stupně klást k tíži a dovolávat se v žalobcův neprospěch zásady koncentrace správního řízení.
25. Z dosud uvedeného je zřejmé, že správní orgán I. stupně zatížil řízení o žádosti žalobce a následně i své rozhodnutí vadou způsobující nezákonnost rozhodnutí, když žalobci dle všech zjištěných skutečností zaslal obsahově nesprávnou výzvu k odstranění vad jeho žádosti, a následně, přestože žalobce listiny požadované ve výzvě již správnímu orgánu dle svého přesvědčení utvrzeného rovněž nesprávným zněním výzvy předložil, žádosti žalobce nevyhověl s odůvodněním, že žalobce nepředložil potřebné doklady. Uvedené pochybení a vadu pak neodstranila v rámci odvolacího řízení ani žalovaná, která postup správního orgánu I. stupně aprobovala, a navíc s odkazem na zásadu koncentrace řízení se odmítla zabývat žalobcem k odvolání předloženými listinami prokazujícími skutečnosti za zdaňovací období roku 2019, o jejichž nutnosti předložení se žalobce dozvěděl právě až ze zamítavého rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
26. Jelikož soud shledal, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné, zrušil jej dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
27. S ohledem na shora uvedenou argumentaci je třeba, aby žalovaná v následujícím řízení opětovně posoudila žalobcem podané odvolání, včetně k němu připojených listin, a ve věci znovu rozhodla. Listiny, které žalobce předložil coby součást svého odvolání, bude v odvolacím řízení akceptovat jako řádně a včas předložené, a proto z nich bude i vycházet. Tímto právním názorem soudu je žalovaná v dalším řízení vázána dle § 78 odst.

5 s. ř. s.

28. Nad rámec uvedeného soud považuje ještě za vhodné zmínit, že nesouhlasí s názorem žalobce, že v jeho případě došlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu, jelikož mu nebylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Dle názoru soudu lze totiž skutečnost, že žalobci byla zaslána výzva ze dne 11. 6. 2020, ve které byly jednotlivě uvedeny podklady pro vydání rozhodnutí založené ve správním spisu, kvůli probíhající koronavirové pandemii a přijetí potřebných opatření v boji proti ní ještě akceptovat, a to zejména proto, že všechny podklady, které zde byly v předmětné výzvě vyjmenovány, předložil správnímu orgánu sám žalobce a s jejich obsahem tedy musel být seznámen. Jiná situace by mohla nastat v případě, že by správní orgán rozhodoval o žádosti žalobce na základě podkladů, které si např. získal sám vlastní úřední činností či jakýchkoli jiných podkladů, které by nepředložil sám žalobce, aniž by se s nimi mohl žalobce fakticky osobně seznámit. To se však v dané věci nestalo. Ostatně, žalobce se ani k podkladům pro vydání rozhodnutí nijak nevyjádřil, ani nic proti uvedenému procesnímu postupu správního orgánu I. stupně nenamítal, nedomáhal se tedy ani fyzického seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí.

Náklady řízení

29. Rozhodnutí o nákladech řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci, který v řízení dosáhl procesního úspěchu, soud přiznal náhradu nákladů řízení podle vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve výši 12 228 Kč. Přiznaná náhrada nákladů řízení je představována zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč, odměnou za právní zastoupení žalobce za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč (příprava a převzetí zastoupení, sepis a podání žaloby) a dvakrát náhradou hotových výdajů po 300 Kč. Jelikož je zástupce žalobce dle databáze ekonomických subjektů vedené Ministerstvem financí - ARES plátcem daně z přidané hodnoty, byla odměna zástupce za poskytnuté úkony právní služby a náhrada hotových výdajů navýšena o daň z přidané hodnoty ve výši 21 %, tedy o 1 428 Kč. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s., a to s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 26. března 2021

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu